

Univerzita Karlova v Praze
Právnická fakulta

**Problematika profesionálních hráčských smluv
ve fotbale**

Studentská vědecká a odborná činnost

Kategorie: magisterské studium

2012
5. ročník SVOČ

Ladislav Řehák

Obsah

1 Úvod

2 Povaha profesionálních hráčských smluv ve fotbale

- 2.1 Profesionální hráčské smlouvy v České republice
- 2.2 Hráč jako OSVČ nebo zaměstnanec?
- 2.3 Posouzení povahy profesionálních hráčských smluv v judikatuře Nejvyššího správního soudu
- 2.4 Profesionální hráčské smlouvy v zahraničí

3 Obsah profesionálních hráčských smluv

- 3.1 Problematické momenty profesionálních hráčských smluv
- 3.2 Minimální požadavky profesionálních hráčských smluv
- 3.3 Smluvní stabilita a předčasné ukončení profesionální hráčské smlouvy
- 3.4 Článek 17 – Kompenzace za předčasné ukončení profesionální hráčské smlouvy

4 Spory z profesionálních hráčských smluv

- 4.1 Rozhodčí orgány při sporech z profesionálních hráčských smluv
- 4.2 Spory o rozsah kompenzací v judikatuře FIFA DRC a CAS – rozhodnutí Webster a Matuzalem

5 Závěr

1. Úvod

Problematika profesionálních hráčských smluv ve fotbale v České republice ale i v zahraničí je v poslední době velice často diskutovanou oblastí tzv. sportovního práva, resp. právní oblasti, která se zabývá přesahem práva do sportu. Hráčské smlouvy ve fotbale představují základní předpoklad výkonu sportovní činnosti hráče, přičemž by tyto smlouvy měly posílit právní jistotu mezi oběma smluvními stranami. Přesah problematiky vnitrostátních hráčských smluv i za hranice České republiky je způsoben charakterem sportovní činnosti a její regulace mezinárodními asociacemi jakými jsou FIFA a UEFA, stejně tak jako příslušnými sportovními arbitrážními orgány, jakým je například Arbitrážním soud pro sport (dále jen „CAS“)¹. Sportovní činnost je rovněž objektem zájmu práva Evropské unie², a tak při posuzování hráčských smluv ve fotbale je nutné nahlížet na výkon sportovní činnosti s ohledem na její specifickou povahu. Tato práce si klade za cíl čtenáře stručně seznámit s problematikou profesionálních hráčských smluv v České republice s ohledem na předpisy a rozhodnutí mezinárodních orgánů a asociací, a definovat tak jednotlivé problematické oblasti těchto smluv. Konkrétně tedy vymezit povahu těchto smluv, zaměřit se na obsah hráčských smluv, stejně tak jako nastítnit organizaci arbitrážních orgánů s ohledem na spory z hráčských smluv včetně jejich rozhodovací praxe.

2. Povaha profesionálních hráčských smluv ve fotbale

2.1 Profesionální hráčské smlouvy v České republice

Hráčské smlouvy v České republice se svojí povahou stále vymykají evropskému, či lépe řečeno západoevropskému standartu, podle něhož by tyto smlouvy měly být považovány za smlouvy povahou pracovněprávní³. Definování hráčské smlouvy jako smlouvy pracovněprávní nalezneme v mnohých klíčových dokumentech a předpisech evropského i světového fotbalu, ať už jde o Předpisy FIFA o statusu a přestupech hráčů (dále jen „Statusový předpis“) či o judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Dále se jedná kupříkladu o dokumenty s vysokou právní autoritou jako je například

---

¹ Arbitrážní soud pro sport – Court of Arbitration for Sport, <http://www.tas-cas.org/>

² Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 15. prosince 1995 č.j. C-415/93

³ Blainpain, Colucci, Hendrickx. The Future of Sports Law in the European Union: Beyond the EU Reform and the White Paper, Wolters Kluwer, 2008

tzv. Memorandum o porozumění mezinárodní hráčské asociace FIFPro a asociace UEFA, jehož součástí je i dokument obsahující minimální požadavky hráčských smluv⁴. V neposlední řadě se jedná o tzv. Bílou knihu sportu z roku 2007, která byla přijata Evropskou komisí a která představuje ucelenou iniciativu v oblasti sportu, jejímž účelem je poskytnout definici role sportu v EU⁵.

Na rozdíl tedy od těchto více či méně závazných, leč významných dokumentů, praxe v České republice je stále odlišná. Současná situace je taková, že hráčské smlouvy jsou uzavírány jako smlouvy občanskoprávní, resp. obchodněprávní, kdy tyto smlouvy jsou uzavírány jako smlouvy innominátní podle § 51 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákona, resp. podle § 269 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákona. Klub je tedy právnickou osobou, nejčastěji akciovou společností, zatímco hráč je tzv. osobou samostatně výdělečně činnou (dále jen „OSVČ“). Vždy je v této souvislosti v hráčských smlouvách, typicky v jejich preambulích, důsledně zdůrazňováno, že smlouvy zajišťují profesionální podmínky při výkonu hráčovy sportovní činnosti bez vzniku pracovněprávního vztahu.

Výše uvedené skutečnosti s sebou nesou i mnohé povinnosti uměle přenášené na hráče, tedy zejména povinnosti odvádět zálohy na zdravotní a sociální pojištění, podávat daňová přiznání apod. Logickým důsledkem je i fakt, že profesionální fotbalisté nedisponují ani mnohými sociálními právy, která by plynula z případného zaměstnaneckého poměru, a proto nemůže dojít ani ke skutečnému a efektivnímu sociálnímu dialogu se zástupci klubů, který je běžný v zahraničí⁶. Jediným subjektem, který *de facto* supluje roli kolektivního vyjednavče, je Česká asociace fotbalových hráčů, jakožto subjekt sdružující profesionální fotbalové hráče I. a II. nejvyšší fotbalové ligy, který však nemá v současnosti bohužel žádnou zákonnou oporu ve své činnosti, přestože jedná v zájmu profesionálních fotbalistů, kteří mají objektivně zhoršené postavení při procesu uzavírání hráčských smluv, jakož i při jejich plnění.

2.2 Hráč jako OSVČ nebo zaměstnanec?

---

⁴ http://www.uefa.com/MultimediaFiles/Download/EuroExperience/uefaorg/Players'unions/01/78/06/85/1780685_DOWNLOAD.pdf

⁵ White Paper on Sport, Brussels 2007, dostupné z: http://ec.europa.eu/sport/documents/wp_on_sport_en.pdf

⁶ Colucci, Geeraert: Social Dialogue in European professional football

Profesionální hráč – fotbalista je definován podle čl. 2 odst. 2 Statusového předpisu FIFA jako „hráč, který má uzavřenou písemnou smlouvu s klubem a který je za svou fotbalovou činnost placen více, než jsou jeho účelně vynaložené výdaje“. Všichni ostatní hráči jsou pak považováni za amatéry. V České republice lze definici profesionálního hráče dovodit z ustanovení čl. 1 Směrnice pro evidenci profesionálních a neamatérských smluv, tedy směrnice Fotbalové asociace České republiky (dále jen „FAČR“), která stanoví, že „na základě profesionální smlouvy vykonává hráč sportovní činnost jako své hlavní zaměstnání“ a zároveň, že „profesionální smlouvy je možno uzavírat jen s kluby I. a II. ligy“. Jinými slovy tedy pouze hráči dvou nejvyšších fotbalových soutěží v České republice mohou být považováni za skutečné profesionální fotbalové hráče.

Samotný hráč jako OSVČ může v České republice *de iure* vykonávat svou činnost dvojím způsobem. Zaprvé může být kvalifikován jako osoba, která provozuje tzv. volnou živnost podle § 25 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Současně podrobněji je obor jeho činnosti popsán v příloze č. 4 k tomuto zákonu pod č. 74 jako: „Provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti“. Tento způsob výkonu činnosti je charakteristický zejména v individuálních sportech v České republice. Druhou možností výkonu sportovní činnosti je pak výkon tzv. nezávislého povolání, kdy § 7 odst. 2 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., zákona o daních z příjmu upravuje „příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů“.

V souvislosti s výše uvedeným je nutno rovněž připomenout, že od 1. ledna 2012 došlo ke změně definice tzv. závislé práce v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Ta v současnosti umožňuje podřadit pod pojem závislé práce mnohem větší počet případů vykonávané činnosti, pro kterou je typický vztah nadřízenosti a podřízenosti. Účelem zákonodárce bylo, mimo jiné, postihnout zakázané případy tzv. Švarc systému⁷. Tyto postihy je možné rovněž uvažovat v případech fotbalistů vzhledem k povaze jejich činnosti, zejména s ohledem na jejich organizační závislost na klubu, kdy hráč je plně podřízen příkazům klubu týkajících se plánu zápasů, tréninků,

---

⁷ Pojmenování podle Miroslava Švarce – nový ekonomický subsystém spočívající v obcházení pracovněprávního vztahu, dostupné z: <http://www.epravo.cz/top/clanky/svarc-system-v-ceske-republice-77071.html>

zdravotních prohlídek a jiných činností, přičemž svobodná volba hráče téměř neexistuje. Kluby tedy v tomto případě riskují výrazné sankce.

Dále je výkon sportovní činnosti na základě pracovněprávních smluv komplikován rovněž jednotlivými rigidními ustanoveními zákoníku práce. Ten totiž umožňuje uzavírání pracovních smluv na dobu neurčitou, resp. v případě smlouvy na dobu určitou definuje maximální přípustnou délku pracovní smlouvy na 3 roky⁸. Avšak hráčské smlouvy ve fotbale je možné uzavírat pouze na dobu určitou a až na dobu pěti let⁹. Dalším problematickým momentem je zejména délka odpočinku podle zákoníku práce, jelikož v případě fotbalových hráčů je velice variabilní, kdy hráči mají režim přizpůsoben jejich sportovnímu programu. Nerušená doba odpočinku hráče je dále komplikována možností dopingových kontrol, jejichž provedení může být vykonáváno bez ohledu na dobu hráčova odpočinku¹⁰. Mnohá další ustanovení zákoníku práce jsou rovněž obtížně aplikovatelná na výkon činnosti profesionálního hráče, jako například otázka výpovědních důvodů apod.

Obecně je ovšem nutné se na uzavírání takovýchto hráčských smluv dívat prakticky, kdy hráči často, avšak nikoliv vždy, uzavírají tyto hráčské smlouvy svobodně, dobrovolně a vzhledem k vyšším příjmům v souvislosti s momentálně nastaveným daňovým systémem v České republice. Nicméně tento stav je dlouhodobě neudržitelný, a je proto nutné *pro futuro* uvažovat zejména ekonomické důsledky, které přinese přechod na pracovněprávní smlouvy. Je kupříkladu nepřipustné, aby samotní hráči byli v důsledku této změny finančně znevýhodněni oproti stávajícímu stavu, a je tedy nutné současně zahájit debatu o možném finančním zvýhodnění fotbalových hráčů jakož i dalších sportovců.

2.3 Posouzení povahy profesionálních hráčských smluv v judikatuře Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) se ve své rozhodovací činnosti několikrát zabýval podstatou výkonu činnosti sportovce a zároveň úvahami nad výkonem této činnosti jako OSVČ namísto zaměstnance. V roce 2004 se NSS nejprve pokusil o

⁸ § 39 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce

⁹ Čl. 18 Předpisů o statusu a přestupech hráčů FIFA

¹⁰ Čl. 5 Směrnice pro kontrolu a postih dopingu ve sportu v České republice

materiální vymezení závislé činnosti, kdy vyslovil právní větu: „*zvyšování zaměstnanosti nástroji působení státu, a to i daňovými, nemůže ve svých důsledcích vést k tomu, aby bylo za žádoucí považováno uzavírání pracovních vztahů i tehdy, jestliže na jejich uzavření není dán oboustranný zájem*“¹¹. V roce 2006 k tomu dodal: „*Pokud se smluvní strany rozhodnou, v souladu s obecnými principy smluvního práva (smluvní svoboda, dobrá víra, nezneužívání ekonomicky silnějšího postavení apod.) do tohoto smluvního vztahu vstoupit a dojde k jeho skutečné realizaci, nejedná se o právní úkon zastřený. Jinak by tomu ovšem bylo, pokud by žalobce přiměl k uzavření tohoto typu smluv o dílo své smluvní partnery za pomoci ekonomického nátlaku, zneužívaje jejich faktické ekonomické závislosti na nich, a přiměl je tak uzavřít takovou smlouvu, kterou ve skutečnosti neměli zájem uzavřít.*“¹² Nutno říci, že v případě uzavírání smluv s fotbalovými hráči takovýto faktický nátlak ze strany klubu nelze z povahy věci vyloučit.

Dalším významným rozhodnutím byl rozsudek NSS z roku 2011¹³, který se zabýval otázkou zdanitelnosti cestovních náhrad hráče extraligového hokejového klubu. Tento judikát obecně dopadá i na oblast fotbalu, a proto je nutné se jím stručně zabývat. Hráči byla finančním orgánem dodatečně vyměřena daň z příjmu fyzických osob a zároveň mu byla uložena povinnost zaplatit penále. Spornou byla především otázka místa výkonu činnosti hráče, kdy finanční orgány označili za toto místo domovský stadion hráčova klubu. Hráč s tímto závěrem nesouhlasil a tvrdil, že vykonává činnost i na jiných místech než na stadionu klubu.

Hráč se proto obrátil na správní soud, který rozhodl, že se v případě hráčovy smlouvy jednalo o „*zastřený pracovněprávní úkon*“¹⁴. V tomto případě tedy krajský soud dospěl k závěru, kterým však, byť odlišným způsobem, došel ke stejnému stanovisku ohledně zdanitelnosti cestovních náhrad jako finanční orgán. Hráč proto podal kasační stížnost k NSS.

---

¹¹ Rozsudek NSS, sp. zn. 2 Afs 62/2004 ze dne 24.2.2005

¹² Rozsudek NSS, sp. zn. 2 Afs 173/2005 ze dne 27.7.2006

¹³ Rozsudek NSS, sp. zn. 2 Afs 16/2011 ze dne 29.11.2011

¹⁴ Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Af 93/2010 ze dne 17.12.2010: „*zastřený pracovněprávní úkon a na základě tohoto zjištění a závěru správně žalovaný neuznal žalobci jízdné z místa bydliště do sídla HC Sparta Praha jako daňový výdaj.*“

Tento soud se snažil zejména vymezit samotnou povahu sportovní činnosti, přičemž se pokusil poměřit termín závislé práce se specifickou sportovní činností hráče. Ohledně určování jednotlivých smluvních typů NSS dovedl že: „*pokud však povaha činnosti umožňovala v rovině soukromého práva zvolit vícero alternativních smluvních úprav, pak bylo pouze na smluvních stranách, aby tuto volbu za zohlednění výhod a nevýhod toho či onoho smluvního typu, včetně zohlednění efektů daňových, učinily*“. NSS dále uvedl, že povaha sportovní činnosti je natolik specifická, že se vymyká rigidní definici závislé práce definované v zákoníku práce. NSS však dále uvádí: „*výše uvedené neznamená, že by mezi profesionálním sportovcem a klubem, za který hraje, pracovní smlouva uzavřena být nemohla či dokonce nesměla. Nejvyšší správní soud toliko zastává názor, že za současné situace značné neujasněnosti právního postavení profesionálních sportovců (...) stát nemůže vynucovat jen jednu z možných forem jejich smluvní spolupráce s kluby, a to ani prostřednictvím daňové politiky*“. Tato ustanovení tedy zcela nevylučují možnost uzavírat pracovněprávní smlouvy, pokud je to v souladu s vůlí obou stran, nicméně připustil, že v současnosti bude právní poměr mezi hráčem a klubem z logiky věci upraven občanskoprávní, resp. obchodněprávní smlouvou. Při současné úvaze *de lege ferenda* je však nutno vycházet právě z uvedených ustanovení rozsudku.

2.4 Profesionální hráčské smlouvy v zahraničí

Mnoho evropských zemí jako je Německo, Nizozemí, Belgie či Velká Británie pohlíží na své hráče jako na zaměstnance. Například v Belgii se objevuje zvláštní zákon, který se vztahuje na oblast hráčských smluv ve sportu, který přímo stanoví, že sportovci v kolektivních sportech jsou zaměstnanci¹⁵. V Nizozemí naopak praxe a rovněž judikatura soudů přiměla k uzavírání pracovněprávních smluv. V Irsku vydává tamní hráčská asociace standardizované znění hráčské smlouvy, které rovněž obsahuje nezbytná ustanovení týkající se zaměstnaneckého poměru, kdy tato smlouva v článku 1 stanoví: „*Klub i hráč souhlasí, že hráč je zaměstnán na základě této smlouvy na částečný úvazek nebo na plný úvazek*“¹⁶. V řadě dalších zemí obsahují profesionální hráčské smlouvy podobná ustanovení.

---

¹⁵ Eurofound. Professional sportsmen or sportswoman. [online]. [cit. 26.11.11] Dostupné z: <http://www.eurofound.europa.eu/emire/BELGIUM/PROFESSIONALSPORTSMANORSPORTSWOMAN-BE.htm>>

¹⁶ Standard Players Contract (SPC), Professional Footballers Association of Ireland

Nicméně nejen západoevropské země, ale i ostatní země Evropy ve svých zákonech často umožňují, aby byli sportovci považováni za zaměstnance. Tak kupříkladu v Maďarsku se na oblast hráčských smluv používá tamní zákoník práce s několika málo výjimkami. V Polsku je dokonce možné vstupovat v oba možné smluvní typy.

Zajímavá situace se objevuje na Slovensku, kdy slovenský zákoník práce¹⁷ obsahuje ustanovení: *„Pracovnoprávne vzťahy (...) profesionálnych športovcov sa spravujú týmto zákonom, ak osobitný predpis neustanovuje inak.“* Na první pohled jasná formulace však naplňuje pouze teoretickou rovinu, kdy aplikace rigidního zákoníku práce by znamenala v současnosti faktické stížení sportovní činnosti hráče na Slovensku. *„Športovcov ako zamestnancov by podstatne obmedzovalo najmä limitovanie reťazenia pracovných pomerov na dobu určitú, prípadne by sa vyžadovali špecifické dôvody skončenia pracovného pomeru, či obmedzenia možnosti skončenia pracovného pomeru zo strany hráča počas sezóny v záujme dodržania tzv. zmluvnej stability.“*¹⁸ To v praxi znamená, že v drtivé většině jsou hráčské smlouvy na Slovensku uzavírány jako smlouvy občanskoprávní, resp. obchodněprávní.

3. Obsah profesionálních hráčských smluv

Obsah českých profesionálních hráčských smluv se v současnosti, až na několik výjimek, neřídí žádnými závaznými pravidly. Jistá obligatorní ustanovení těchto smluv jsou předepsána v již zmiňované Směrnici pro evidenci profesionálních a neamatérských smluv FAČR. Tato směrnice v podstatě požaduje určitý standart týkající se výše základní odměny hráče, existence ustanovení ohledně práv a povinností hráče a klubu včetně sankcí a výpovědních důvodů za porušení, dále např. pravomoc orgánů FAČR v případě řešení sporů a odkazy na jiné sportovně technické předpisy a naposledy určité formální požadavky, jako je podpis hráče, datum uzavření, jméno agenta apod.

Vzhledem k tomuto stručnému rámci obsahu smluv je nutné brát v potaz zejména předpisy FIFA a UEFA, které více či méně ovlivňují výsledný obsah profesionálních hráčských smluv.

---

¹⁷ Zákon č. 311/2001 Z.z., Zákoník práce

¹⁸ Gábriš, Tomáš. Športové právo, Eurokódex, 2011

3.1 Problematické momenty profesionálních hráčských smluv

V současné době je hlavní problematikou hráčských smluv zejména úprava osobnostních práv, nedostatečné zajištění placení odměn profesionálním hráčům, nedostatečný standart skutečné a odborné lékařské péče poskytované hráčům apod.

Problematika osobnostních práv v českých profesionálních hráčských smlouvách je často diskutována vzhledem k nedostatečnému a nejasnému zapracování do těchto smluv. Často se totiž objevují pouze stručná ustanovení, která zmiňují oprávnění klubu využívat hráčových osobnostních práv. V této souvislosti je nutné zmínit, že v zahraničních hráčských smlouvách se často rozlišuje využití tzv. individuálních osobnostních práv konkrétního hráče a na druhé straně využití tzv. osobnostních práv kolektivních, tedy samotného hráče jako součásti týmu¹⁹. Dále jsou ideálně upravena oprávnění hráče odepřít souhlas k poskytnutí těchto práv klubu za specifických podmínek (morální důvody apod.). V českých hráčských smlouvách se často možnost hráče odepřít souhlas bohužel vůbec nevyskytuje, a tak je hráč staven do nevýhodné pozice.

Další významnou součástí smlouvy je povinnost klubu platit hráči odměnu za jeho výkon. V této souvislosti je důležitá zejména lhůta splatnosti jednotlivých odměn, která vzhledem k častému opoždění těchto plateb, kdy v České republice nedostává odměny včas 39,8 % profesionálních hráčů²⁰, je důležitou skutečností při uplatňování nároků k jednotlivým arbitrážním orgánům, co se týče přípustnosti vzhledem k promlčení apod. Odhlédneme-li od českých hráčských smluv, v praxi například rumunská fotbalová asociace zamítá pro nepřípustnost všechny promlčené nároky, které jsou podány 1 rok poté, co vznikl nárok na příslušnou odměnu²¹. FIFA DRC nepřipouští nároky „pokud od události, která je základem příslušného sporu, uplyne doba delší než dva roky“²².

---

¹⁹ Standart player's contract – Football Association of Ireland (FAI)

²⁰ FIFPro Black Book Eastern Europe

²¹ Čl. 25.3. Předpisů o statutu a přestupech hráčů Rumunské fotbalové asociace

²² Čl. 25.5. Předpisů o statutu a přestupech hráčů FIFA

České hráčské smlouvy navíc obsahují dvojí odměňování hráčů, tedy typicky ustanovení ohledně výše základní odměny, která supluje mzdu hráče, a dále úpravu dalších odměn ve formě bonusů, které jsou vypláceny za účast v zápasech či za vstřelené góly. V zahraničí se tento systém také převážně objevuje, přičemž je nutné podotknout, že v zemích, kde dochází k uzavírání pracovněprávních smluv bývají tyto bonusy upraveny v jiných, zejména občanskoprávních smlouvách, a tak při nevyplacení ze strany klubu je jejich dobytost hráčem snížena. Tedy v zemích jako je Rusko, Slovinsko, Chorvatsko a Srbsko většina hráčů dostává bonusy podle týmového schématu a nejsou tak domluveny přímo v hráčské smlouvě.

3.2 Minimální požadavky profesionálních hráčských smluv

Významným dokumentem, který se zabývá problematikou profesionálních hráčských smluv, na kterém je možno konkrétněji definovat jednotlivá významná ustanovení hráčských smluv, je tzv. Memorandum o porozumění uzavřené evropskou divizí mezinárodní hráčské asociace FIFPro a asociací UEFA²³, týkající se problematických oblastí fotbalu jako je rasismus a diskriminace, match-fixing (ovlivňování zápasů) apod. Součástí tohoto memoranda je dokument s názvem Minimální požadavky evropských profesionálních hráčských smluv²⁴. Tento dokument byl vtělen do tzv. Autonomní dohody, která byla slavnostně uzavřena dne 19.4.2012 v Bruselu. UEFA se tak s FIFPro dohodla na základních bodech každé profesionální hráčské smlouvy, resp. smluv uzavíraných evropskými kluby.

Dokument je rozdělen do třinácti částí, které odpovídají systematické samotných hráčských smluv. První dvě části se týkají základních náležitostí každé hráčské smlouvy jako je kupříkladu písemná forma, formální označení dokumentu, datum podpisu a způsob uzavření smlouvy. Třetí část pak jednoznačně navazuje na praxi v západních klubech, kdy smlouva mezi hráčem a klubem je smlouvou pracovněprávní, přičemž dokument stanoví, že: „*smlouva reguluje pracovněprávní vztah hráče ke svému klubu*“. Rovněž formální označení smluvních stran -

---

²³ Memorandum of Understanding between The Union des Associations Europeennes de Football and The Fédération Internationale des Associations de Footballeurs professionnels „FIFPro Division Europe“

²⁴ Příloha č. 1 Memoranda o porozumění Minimální požadavky evropských profesionálních hráčských smluv (European Professional Football Player Contract Minimum Requirement)

zaměstnavatel a zaměstnanec - jednoznačně poukazuje na nutnou aplikaci pracovního práva při vztazích hráče a jeho klubu.

Část čtvrtá se věnuje povinnostem klubů. Vedle klasických ustanovení jako je povinnost vyplácet odměny a ostatní bonusy hráčům se jako důležitý posun jeví zejména zmínka o povinnostech klubu umožnit hráči vzdělávání vnímané jako příprava na budoucí povolání po skončení kariéry. Dále je významné ustanovení o ochraně lidských práv a nediskriminaci hráčů. Toto ustanovení odráží zejména praktiky klubů ve snaze donutit hráče k určitému jednání. Typicky se může jednat o snahu předčasně ukončit hráčskou smlouvu, tedy například případy vyhrožování hráči, popřípadě jeho rodinným příslušníkům atp. Současně i vyloučení hráče z týmu, případně uložení nesplnitelného individuálního tréninkového programu, by mělo být postižitelné podle tohoto ustanovení, nicméně samotné prokázání diskriminačního jednání ze strany klubu je již jinou a velice problematickou otázkou²⁵. Další ustanovení zmiňuje povinnost odborné lékařské péče, archivování evidence zranění hráčů klubovým lékařem a zdůraznění prevence dopingu. I toto ustanovení je velice aktuálním, například v případě hráče Viktoria Žižkov Petra Zapalače, kdy prozatím konečné rozhodnutí Odvolací a revizní komise FAČR, které mimořádně snížilo trest hráči po požití léku proti astma a následném pozitivním dopingovém nálezů, jasně poukázalo na nedostatečnou zdravotní péči v některých českých prvoligových týmech, kde skutečně efektivní lékařská péče fakticky nefunguje²⁶.

Pátá část již definuje povinnosti hráče, mezi které patří povinnost podřizovat se vedení klubu, udržovat se v dobré zdravotní kondici, účastnit se sportovních jakož i kulturních akcí klubu, zdržet se jiných fotbalových aktivit předem neschválených klubem apod. Významným je pak právo hráče na nestranný zdravotní posudek, pokud hráč nesouhlasí s posudkem klubového lékaře. Navíc pokud je posudek odlišný od posudku učiněného klubem, strany vyberou jiného nezávislého specialistu, jehož posudek je závazný. I toto ustanovení je velice důležité a odráží i současnou neuspokojivou situaci v českém fotbale²⁷.

---

²⁵ CAS/2011/A/2428 Igor Sergeevich Strelkov vs. CJSC Krylia Sovetov

²⁶ Rozhodnutí Odvolací a revizní komise FAČR ze dne 14.12.2011, č.j. 36/2011

²⁷ Případ hráče SK Slavia Praha Aleše Besty, který byl nucen podepsat ukončení hráčské smlouvy vzhledem k nedostatečným fyzickým výkonům a parametrům., komuniké ze zasedání Disciplinární komise z 8.3.2012 dostupné z <http://nv.fotbal.cz/scripts/detail.php?id=105508&tmplid=1379>

Další dvě části dokumentu se týkají hostování, disciplinárních postihů a dále anti-dopingových povinností hráčů, přičemž závěr dokumentu je věnován podstatě řešení sporů, definici fotbalových předpisů a kolektivní smlouvě, která podtrhuje pracovněprávní podstatu vztahu hráče a jeho klubu, a naposledy závěrečným ustanovením.

3.3 Smluvní stabilita a předčasné ukončení profesionální hráčské smlouvy

Stejně jako u jiných smluv je hlavním principem hráčských smluv římská zásada *pacta sunt servanda*, která tvoří koncept smluvní stability. Ústředním dokumentem, podle kterého jsou regulovány všechny profesionální hráčské smlouvy je již zmíněný závazný Statusový předpis (FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players).

Významnou součástí předpisu, kterou se bude dále zabývat tato práce, je část IV. s názvem Udržení smluvní stability mezi profesionály a kluby, která upravuje důsledky předčasného ukončení hráčské smlouvy. V této souvislosti je třeba připomenout, že předčasné ukončení hráčské smlouvy představuje významný zásah do principu smluvní stability. Článek 13 stanoví, že: *„Platnost smlouvy mezi profesionálem a klubem může být ukončena pouze po vypršení smluvního období nebo po vzájemné dohodě“*. Proto Statusový předpis rozlišuje dva možné způsoby předčasného ukončení smlouvy. Zaprvé se jedná o tzv. oprávněné ukončení smlouvy, tedy podle čl. 14: *„V případě výskytu oprávnění k výpovědi může být smlouva ukončena kteroukoli ze stran bez jakýchkoli důsledků“*. Vyvstává však otázka, co lze považovat za tzv. oprávnění k výpovědi. V případě sporu platí, že musí být posuzovány všechny konkrétní jednotlivosti případu. To znamená, že neexistuje taxativní výčet všech takovýchto oprávnění. V podstatě lze říci, že pouze závažné porušení smlouvy jedné smluvní strany opravňuje stranu druhou, aby bez předchozího souhlasu od smlouvy odstoupila. Stejně tak je možné za oprávnění k výpovědi považovat objektivní skutečnosti, které mají za následek důvodnou domněnku, že druhá strana nemá zájem na pokračování smlouvy²⁸. Uvážení, zda tu takové oprávnění je či není, je tedy otázkou důkladného hodnocení všech skutečností případu na individuální bázi.

---

²⁸ CAS 2008/A/1517, CAS 2006/A/1180

Druhou možností předčasného ukončení profesionální hráčské smlouvy nabízí článek 15 Statusového předpisu. Tento článek umožňuje ukončení smlouvy z tzv. sportovních důvodů. Na rozdíl od předchozího ustanovení je článek 15 více konkrétní. Tedy smlouva může být ukončena za předpokladu, že: *„Dlouhodobý profesionál, který v průběhu sezóny hrál v méně než deseti procentech oficiálních utkáních svého klubu, může ukončit svou smlouvu předčasně na základě sportovně oprávněného důvodu“*. Přesto je nutné podle tohoto ustanovení řešit každý případ individuálně s přihlédnutím ke všem skutečnostem jako v případě čl. 14. Problematickým ustanovením čl. 15 je otázka definice tzv. dlouhodobého profesionála. Tento předpis žádnou závaznou definici neposkytuje, a stejně tak ani judikatura rozhodčího orgánu FIFA, tzv. Dispute Resolution Chamber (dále jen „DRC“). V praxi lze říci, že se jedná o hráče, jehož schopnosti jsou na profesionální úrovni a přesto hráčův výkon není naplno využíván. Výkonnost se bude nejčastěji posuzovat podle spoluhráčů v tom kterém týmu. Stejně tak se bude posuzovat jeho fotbalová minulost v jiných týmech, četnost nasazování hráče do utkání apod. Avšak další skutečnosti, které mohou ovlivnit oprávněnost sportovních důvodů k předčasnému ukončení smlouvy, je nutné také detailně posuzovat, tedy kupříkladu případy zranění hráče, dále typ pozice, na které hráč hraje (brankář či útočník) atp.

Další problematický moment představuje posouzení hráče, který *„hrál v méně než deseti procentech oficiálních utkání svého klubu“*. Český překlad Statusového předpisu je v tomto případě přesnější, na rozdíl od anglického originálu, který uvádí sloveso „appear“, tedy objevit se. V české verzi je uvedeno přesnější sloveso „hrát“. Záměrem úpravy jistě byla představa hrajícího hráče. Oficiálním zápasem se rozumí jakýkoliv zápas klubu krom přátelských utkání. Problematické je však hodnocení oněch deseti procent, tedy zda se jedná o čas skutečně strávený na hřišti, či jde o započítání zápasu, ve kterém hráč alespoň krátký okamžik hrál. FIFA DRC se kloní k počtu zápasů²⁹, zatímco CAS preferuje hledisko odehraných minut³⁰.

Důležitým aspektem je také přípustnost ukončení smlouvy, kdy výpověď může být podána pouze na konci sezóny, přesněji ve lhůtě 15 dnů od posledního zápasu sezony.

²⁹ Rozhodnutí DRC č. 871322 ze srpna 2007

³⁰ CAS 2007/A/1369 Omonigho Temile proti FC Krylia Sovetov Samara

Zároveň čl. 16 stanoví, že v průběhu sezóny nelze smlouvu vůbec jednostranně vypovědět, přičemž je nutné zmínit, že hráči se v praxi k možnosti takovýmto způsobem ukončit smlouvu uchylují až v okamžiku, kdy mají jistotu dalšího angažmá. V opačném případě totiž riskují ztrátu příjmu, který mají jinak garantovaný ve smlouvě, bez ohledu na to, zda hrají či nikoliv.

3.4 Článek 17 – Kompenzace za předčasné ukončení profesionální hráčské smlouvy

Porušení smlouvy bez jakéhokoliv oprávněného důvodu, ať již sportovního či jiného, je upraveno v čl. 17. Tedy pokud tak kontrahent učiní, je následně povinen strpět sankci, finanční či sportovní.

Co se týče výše finanční sankce, je zde mnoho hledisek, které jsou při výpočtu brány v potaz. Na prvním místě je však nutné respektovat v rámci principu smluvní volnosti možnost kontrahentů upravit si již ve smlouvě samotnou výši této kompenzace. Pro tyto účely rozlišujeme dva druhy tzv. kompenzačních klauzulí. V první řadě se jedná o tzv. „*liquidated damage clause*“, tedy o tzv. likvidační klauzuli. Druhým případem je tzv. „*buy-out clause*“, tzv. klauzule vykoupení. K odlišení těchto druhů klauzulí je nutné zkoumat jejich účel. Zatímco u likvidačních klauzulí se jedná spíše o pojistku, aby nedošlo k předčasnému ukončení smlouvy a v případě, že k ukončení dojde, aby kompenzace měla zároveň i sankční charakter, u klauzulí vykoupení kontrahenti dopředu předvídají, že k takovému předčasnému ukončení dojde, resp. může dojít, a proto zaplacením kompenzace jsou vzájemné pohledávky obou stran vypořádány.

Pokud v hráčské smlouvě není kompenzace upravena žádným způsobem, aplikuje se ustanovení čl. 17 Statusového předpisu, kdy „*výše kompenzace za porušení smlouvy, není-li ve smlouvě stanoveno jinak, je vypočítána na základě řádného uvážení zákonů příslušné země, sportovních specifik a všech dalších objektivních kritérií*“³¹. Tato tři hlediska jsou základem výpočtu finančních kompenzací, přičemž právě výklad těchto hledisek je velice problematický a stále nejasný.

---

³¹ Čl. 17 odst. 1 věta druhá Předpisů o statusu a přestupech hráčů FIFA

Pokud vezmeme v úvahu judikaturu FIFA DRC, skutečně důsledný přístup k národnímu právu je zřídka patrný. Významnějšími jsou proto tzv. sportovní specifika, resp. v originálním znění se jedná o pojem „*specificity of sport*“. Uznání zvláštní povahy sportovní činnosti ve Smlouvě o fungování EU³² představovalo významný krok vpřed v pohlžení na problematiku výkonu sportovní činnosti. Přesto tento pojem stále není zcela jasně definován, tím spíše ne v judikatuře FIFA DRC, což ostatně dokonale ani nelze. Tento vágní termín by však neměl ospravedlnit svévolný postup a libovůli kupříkladu právě při výpočtu výše kompenzace. Odpověď na otázku, co konkrétněji si lze představit pod pojmem specifická sportovní činnosti, je možné hledat v judikatuře CAS. Ve svém rozhodnutí z roku 2008, které se týkalo právě výpočtu kompenzace z hráčské smlouvy soud stanovil, že „*specifičnost sportovní činnosti musí brát v úvahu samotnou povahu sportu, volný pohyb hráčů ale také fotbal jako tržní prostředí*“³³. Takováto definice s mnohými dalšími pokusy o výklad³⁴ je jistě dostačující, byť konkrétní je až aplikace tohoto hlediska při rozhodování sportovních orgánů.

Posledním hlediskem pro výpočet výše kompenzace jsou tzv. další objektivní kritéria. Demonstrativní výčet kritérií v čl. 17 Statusového předpisu uvádí, že se jedná kupříkladu o výši finanční odměny z hráčské smlouvy či zbývající dobu platnosti smlouvy, poplatky a výdaje uhrazené nebo splatné předchozím klubem atp., přičemž výše finanční odměny se uplatní v případě porušení smlouvy ze strany klubu, zatímco zbývající doba platnosti se nejvíce uplatní v případě porušení smlouvy hráčem. Podle čl. 17 odst. 2 má-li kompenzaci uhradit hráč, bude za tuto úhradu společně a nerozdílně odpovědný tento profesionální hráč a jeho nový klub.

Sportovní sankce se uplatní v případě porušení smlouvy v tzv. chráněném období ze strany hráče nebo klubu. Chráněné období představuje období tří sezón nebo tří let, které následují po vstupu smlouvy v platnost pokud je hráč při podpisu smlouvy mladší 28 let nebo dvou sezón či dvou let v případě, že je hráč starší 28 let. Sportovními sankcemi se rozumí zákaz účasti v oficiálních utkáních po dobu čtyř měsíců, v případě přitěžujících okolností je zákaz uplatněn na dobu šesti měsíců. Vůči

---

³² Čl. 165 Smlouvy o fungování Evropské Unie: „*Unie přispívá k podpoře evropských hledisek sportu s přihlédnutím k jeho zvláštní povaze (...)*“

³³ CAS 2007/A/1358 FC Pyunik Yerevan v. L., AFC Rapid Bucuresti & FIFA a CAS 2007/A/1359 FC Pyunik Yerevan v. E., AFC Rapid Bucuresti & FIFA z 26. května 2008

³⁴ Blanpain, Roger. *European Labour Law*, Wolters Kluwer, 2010

klubu je uplatňován zákaz registrace nových hráčů, a to v rámci země nebo mezinárodně, na dobu dvou registračních období.

4. Spory z profesionálních hráčských smluv

4.1 Rozhodčí orgány při sporech z profesionálních hráčských smluv

Zvláštní povaha sportovní činnosti vyžaduje i specifickou síť „soudních“ orgánů, které jsou schopny efektivně řešit spory vzešlé z hráčských smluv mezi hráči a kluby. Při posuzování jurisdikce jednotlivých rozhodčích orgánů je v první řadě nutné uvažovat přítomnost přeshraničního prvku. Pokud je dán, je poté dána i příslušnost mezinárodních orgánů.

Co se týče vnitrostátních sporů je na prvním místě příslušný orgán Fotbalové asociace České republiky, tedy tzv. Arbitrážní komise FA ČR. Tento orgán podle čl. 2 odst. 2 Statutu a jednacího řádu této komise rozhoduje „*ve sporech o plnění smluvních závazků mezi kluby o odstupném za hráče, ve sporech z profesionálních smluv mezi hráči a kluby*“ atd. Dále je důležité zmínit i čl. 1 odst. 3 tohoto předpisu, který stanoví, že „*v případech, kdy je dána pravomoc řádných soudů České republiky při řešení vzájemných sporů, jsou členské kluby FA ČR, účastníci soutěží, činovníci a další osoby činné v FA ČR, povinny předložit návrh (...) na projednání svého sporu či uplatnění svého práva nejprve Arbitrážní komisi a vyčkat jejího rozhodnutí. Porušení této povinnosti bude postiženo disciplinárně.*“ Tímto ustanovením je zajištěna primární pravomoc právě Arbitrážní komise FA ČR.

Problematickým se jeví samotné složení této komise. Ta by měla být proporcčně složena z představitelů hráčů a klubů, tato podmínka však v současnosti není splněna. Arbitrážní komise tak není orgánem, který by byl v souladu s ustanovením Předpisů o národním rozhodčím orgánu FIFA³⁵. Tento předpis výslovně ve svém čl. 3 stanoví obligatorní zastoupení hráčů, přičemž se má jednat o představitele národních hráčských asociací, přidružených k FIFPro. V České republice je takovým subjektem již zmiňovaná Česká asociace fotbalových hráčů. Na druhé straně musí být zastoupeni

---

³⁵ National Dispute Resolution Chamber (NDRC) Standart Regulations, dostupné z: http://www.fifa.com/mm/document/affederation/administration/67/18/19/national_dispute_resolution_efs4_47338.pdf

i představitelé klubů nebo lig, například ligové shromáždění FAČR, resp. Ligová fotbalová asociace (LFA).

Odhlédneme-li od orgánů FAČR, na mezinárodním poli působí federace FIFA, resp. výše zmíněná komora pro rozhodování sporů – DRC – se sídlem ve švýcarském Curychu. Tento orgán FIFA se za deset let své existence stal vysokou autoritou pro rozhodování fotbalových sporů. Jako protipól DRC působí jako nejvyšší „soudní orgán“ Mezinárodní soud pro sport se sídlem v Lausanne. Jelikož se jedná obecně o vrcholný sportovní arbitrážní orgán, je tedy možné rovněž rozhodnutí učiněná komorou DRC napadnout právě u CAS jakožto poslední sportovní instance.

Zajímavostí je však úspěšnost obhájených rozhodnutí před CAS. Pouze 15 - 20 % všech rozhodnutí bylo následně tímto orgánem přezkoumáváno, nicméně pouze zlomek se skutečně dostal k dalšímu řízení jako opodstatněný a přípustný.

FIFA DRC rozhoduje zejména: „*pracovněprávní spory mezi klubem a hráčem na mezinárodní úrovni, pokud na národní úrovni není v rámci příslušné asociace zřízen nezávislý arbitrážní orgán zaručující spravedlivé projednání a respektování zásady rovného zastoupení hráčů a klubů a pokud na národní úrovni neexistuje dohoda o kolektivním vyjednávání*“³⁶. Mimo to má pravomoc řešit další druhy sporů, přičemž se dělí o pravomoc s tzv. Výborem pro status hráčů, jakožto dalším rozhodčím orgánem FIFA.

Dále je nutné rovněž zdůraznit úlohu Soudního dvoru Evropské unie, který jakožto nejvyšší orgán ochrany evropského práva nelze opomenout. Již případy Bosman, Mecca-Medina³⁷ a naposledy případ Bernard³⁸ zcela změnily pohlížení na profesionální hráčské smlouvy a jejich důsledky. Tedy alespoň co se týče smluv s přeshraničním prvkem.

Pokud zmiňujeme orgány jako je FIFA DRC a CAS, vzhledem k tomu, že jejich sídla jsou situována ve Švýcarsku, nelze opomenout ani význam švýcarského práva, jelikož každé rozhodnutí sportovního orgánu se sídlem ve Švýcarsku, tedy jak FIFA DRC,

³⁶ Čl. 22 písm. b) a čl. 24 odst. 1 Předpisů o statusu a přestupech hráčů FIFA

³⁷ C-519/04 P David Meca-Medina a Igor Majcen v. Komise Evropských společenství

³⁸ C-325/08 Olympique Lyonnais SASP v Olivier Bernard

tak CAS, je následně možné přezkoumat švýcarským civilním soudem. Nicméně tyto sportovní rozhodčí orgány se ve švýcarské právní praxi těší váženému postavení, a tedy často civilní soudy pouze potvrzují již dříve učiněná rozhodnutí těchto rozhodčích orgánů, alespoň co se týče jejich hmotněprávních závěrů.

4.2 Spory o rozsah kompenzací v judikatuře FIFA DRC a CAS – rozhodnutí Webster a Matuzalem

Spory o rozsah kompenzací jsou častým důvodem pro předání sporu právě k FIFA DRC. V roce 2006 byl FIFA DRC předán spor hráče skotské Premier league Andyho Webstera proti klubu Heart of Midlothian (Hearts). Hráč předčasně ukončil svou smlouvu s klubem Hearts, přičemž předpokládal, že kompenzace, kterou bude nucen zaplatit společně s novým klubem Wigan Athletic, bude vypočítána zhruba na částku £ 200.000 a zároveň vzhledem k tomu, že hráč ukončil smlouvu až po uplynutí tří-leté ochranné doby, nebude namístě ani žádná další sankce. Klub Hearts toto odmítl a podal spor k FIFA DRC, přičemž požadoval částku £ 5.037.311. FIFA DRC rozhodlo, že došlo k jednostrannému ukončení hráčské smlouvy podle článku 17 a že k ukončení došlo mimo tzv. ochrannou lhůtu. Dále rozhodlo, že částka £ 199.976 představující hodnotu zbývajících hráčské smlouvy není dostatečnou kompenzací, která by dostála principu smluvní stability, přičemž v rozhodnutí bylo stanoveno, že i ostatní kritéria musí být brána v potaz, tedy kupříkladu doba, po kterou hráč za Hearts hrál. Kompenzační částka byla tedy stanovena na 625.000 liber.

Problematickou se v tomto rozhodnutí jevila zejména výše kompenzace, jelikož DRC nikterak nestanovilo, jak došlo právě k částce £ 625.000. Proto se strany odvolaly k orgánu CAS. Tento orgán označil rozhodnutí DRC za neplatné právě kvůli nedostatečnému odůvodnění výpočtu kompenzační částky, přičemž tento orgán nakonec ve sporu rozhodl, že výše kompenzační částky za předčasné ukončení kontraktu ze strany hráče činí pouhých £ 150.000, což v té době odpovídalo hodnotě zbývajících hráčské smlouvy hráče u Hearts³⁹.

---

³⁹ CAS 2007/A/1298 Wigan Athletic FC v/ Heart of Midlothian & CAS 2007/A/1299 Heart of Midlothian v/ Webster & Wigan Athletic FC & CAS 2007/A/1300 Webster v/ Heart of Midlothian

Význam tohoto rozhodnutí byl značný. Fotbalový svět ho vnímal jako nejdůležitější rozhodnutí od případu Bosman. FIFA toto rozhodnutí nicméně ostře kritizovala, když její prezident Sepp Blatter označil rozhodnutí za poškozující samotnou podstatu hry, zatímco hráčské asociace včetně s FIFPro – mezinárodní hráčskou asociací – naopak rozhodnutí ve prospěch hráče přivítaly jako rozhodnutí směřující k větší svobodě hráčů.

Jako protipól tomuto rozhodnutí byl další významný spor Matuzalem vs. Shaktar Donetsk. Brazilský hráč Matuzalem Francelino da Silva byl zakoupen ukrajinským klubem v roce 2004 za částku € 8.000.000. Nová hráčská smlouva obsahovala ustanovení, kdy v případě nabídky za hráče ve výši € 25.000.000 a vyšší je klub oprávněn hráče prodat. V červenci 2007 hráč ukončil předčasně svou smlouvu s odkazem na článek 17 Statusového předpisu a následně podepsal smlouvu se španělským klubem Real Zaragoza. Klub Shaktar Donetsk se obrátil na FIFA DRC s požadavkem ve výši právě € 25.000.000 jako kompenzaci za předčasné ukončení smlouvy. Hráč Matuzalem a klub Real Zaragoza nabídli částku € 3.200.000. FIFA DRC rozhodlo, že částku, která je ve smlouvě určena jako oprávnění klubu hráče prodat, nelze považovat za tzv. kompenzační klauzuli, tedy ve smlouvě žádná takováto klauzule, ať již v podobě *liquidated* či *buy out* klauzule, nebyla sjednána. DRC přiznalo Shaktaru částku € 6.800.000. Při kalkulaci byly užity v prvé řadě hodnota zbývající smlouvy, přestupní částka, kterou za hráče zaplatil klub Shaktar Donetsk a nakonec kompenzace za jednání hráče v podobě nenadálého ukončení smlouvy (odůvodněno specifičností sportovní činnosti).

CAS jako odvolací orgán potvrdil, že částku € 25.000.000 nelze považovat za kompenzační klauzuli, ale zároveň zvýšil kompenzační částku na částku € 11.858.934, přičemž argumentoval vyšší hráčovy odměny v Realu Zaragoza a vzhledem ke schopnostem hráče započítal i šestiměsíční plat hráče v klubu Shaktar Donetsk⁴⁰.

---

⁴⁰ CAS 2008/A/1519 – FC Shakhtar Donetsk (Ukraine) v/ Mr. Matuzalem Francelino da Silva (Brazil) & Real Zaragoza SAD (Spain) & FIFA
CAS 2008/A/1520 – Mr. Matuzalem Francelino da Silva (Brazil) & Real Zaragoza SAD (Spain) v/ FC Shakhtar Donetsk (Ukraine) & FIFA

FIFA tentokrát rozhodnutí přivítala. Vnímala ho jako potvrzení důležitosti zásady smluvní stability a autority článku 17 Statusového předpisu. Ve svém vyjádření dále uvedla, že je nutné každý případ hodnotit individuálně a že článek 17 nepůsobí jako jednoduchá *buy out* klauzule, nýbrž je nutné vzít v potaz i další jednotlivosti případu.

Tyto dva případy jednoznačně poukazují na zcela nejasnou rozhodovací praxi těchto orgánů, zejména Arbitrážního soudu pro sport. S ohledem na zvláštní povahu sportovní činnosti se tento orgán zcela nepředvídatelně uchýlil k naprosto protichůdným rozhodnutím, což mělo za následek obecně nižší právní jistotu hráčů i klubů a způsobilo rovněž pochybnosti o významu principu smluvní stability ve fotbale, jakož i o významu tzv. specifčnosti sportovní činnosti.

5. Závěr

Jak bylo v této práci uvedeno, problematika profesionálních hráčských smluv ve fotbale je velice komplikovanou oblastí, jelikož množství předpisů, které regulují formu, obsah i následné řešení sporů ze smluv stále vzbuzují vysokou právní nejistotu u obou smluvních stran. Snahy o jasné nastavení pravidel při uzavírání a dodržování smluv jsou podmínkou *sine qua non* zajištění smluvní stability v budoucnu. Vzhledem ke značným finančním zájmům obou stran – hráčů i klubů – je nutné přistupovat k této problematice s vysokou mírou odbornosti. Jen tak je možné zajistit udržení specifické povahy sportovní činnosti a zachování podstaty fotbalu, kterou je hra samotná.

Seznam použité literatury

Monografie

1. Blanpain, Roger. European Labour Law, Wolters Kluwer, 2010
2. Gábriš, Tomáš. Športové právo, Eurokódex, 2011
3. Blainpain, Colucci, Hendrickx. The Future of Sports Law in the European Union: Beyond the EU Reform and the White Paper, Wolters Kluwer, 2008

Odborné články:

4. Eurofound. Professional sportsmen or sportswoman. [online].[cit. 26.11.11]
Dostupné z:
<http://www.eurofound.europa.eu/emire/BELGIUM/PROFESSIONALSPORTSMANORSPORTSWOMAN-BE.htm>>
5. Colucci, Geeraert: Social Dialogue in European Professional Football
6. Omar Ongaro. The FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players and the relevant case law of the Dispute Resolution Chamber, European Sports Law and Policy Bulletin, 2011

Judikatura:

7. C-415/93 Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. prosince 1995
8. Rozsudek NSS, sp. zn. 2 Afs 62/2004 ze dne 24.2.2005
9. Rozsudek NSS, sp. zn. 2 Afs 173/2005 ze dne 27.7.2006
10. Rozsudek NSS, sp. zn. 2 Afs 16/2011 ze dne 29.11.2011
11. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Af 93/2010 ze dne 17.12.2010
12. CAS/2011/A/2428 Igor Sergeevich Strelkov vs. CJSC Krylia Sovetov
13. Rozhodnutí Odvolací a revizní komise FAČR ze dne 14.12.2011, č.j. 36/2011
14. CAS 2008/A/1517, CAS 2006/A/1180
15. Rozhodnutí DRC č. 871322 ze srpna 2007
16. CAS 2007/A/1369 Omonigho Temile proti FC Krylia Sovetov Samara
17. CAS 2007/A/1358 FC Pyunik Yerevan v. L., AFC Rapid Bucaresti & FIFA a CAS 2007/A/1359 FC Pyunik Yerevan v. E., AFC Rapid Bucaresti & FIFA z 26. května 2008
18. C-519/04 P Rozsudek Soudního dvora EU David Meca-Medina a Igor Majcen v. Komise Evropských společenství
19. C-325/08 Rozsudek Soudního dvora EU Olympique Lyonnais SASP v Olivier Bernard
20. CAS 2007/A/1298 Wigan Athletic FC v/ Heart of Midlothian & CAS 2007/A/1299 Heart of Midlothian v/ Webster & Wigan Athletic FC & CAS 2007/A/1300 Webster v/ Heart of Midlothian
21. CAS 2008/A/1519 – FC Shakhtar Donetsk (Ukraine) v/ Mr. Matuzalem Francelino da Silva (Brazil) & Real Zaragoza SAD (Spain) & FIFA a CAS 2008/A/1520 – Mr. Matuzalem Francelino da Silva (Brazil) & Real Zaragoza SAD (Spain) v/ FC Shakhtar Donetsk (Ukraine) & FIFA

Ostatní použité prameny

22. White Paper on Sport, Brussels 2007, dostupné z:
http://ec.europa.eu/sport/documents/wp_on_sport_en.pdf
23. Memorandum of Understanding between The Union des Associations Europeennes de Football and The Fédération Internationale des Associations de Footballeurs professionnels „FIFPro Division Europe“